

bemærke, at jeg tror, man kan sige, at i de senere Aar, navnlig siden der er kommet en ny Polititiinspektør — den forrige, som døde, var ihjel og svag — siden en yngre kraftig Mand er kommen i Spidsen for den Del af Polititjenesten i København, kan man sige, at der i hygieinisk Henseende er kæmpet med Held. Siden 1887 har der været en stadig tiltagende Nedgang i Antallet af de syfilittiske Tilfælde her i København; de var 9000 og berøver i 1886, og Antallet er successtvt faldet, saaledes at der i 1891 var 5841. Nu kan man naturligvis altid sige: Hvorledes kan man bevise, at det er derfor, at denne Nedgang har fundet Sted. Smid- lertid betragter jeg den Maade at argumentere paa som utilstedelig. Saa kunde man paa samme Maade frakende hvilken som helst anden sanitær Forholdsregel sin Betydning; naar man afspærker for smitsomme Sygdomme og derved freir for Smitte, saa kan man sige: Ja, hvem beviser, at det er, fordi man har afspærret sig, maaste Sygdommen ikke var kommen alligevel. Jeg mener, at det er ganske unaturligt at opfatte Sagen saaledes og ikke her erkende, at det aabenbart er Kampen, som har været ført mod vedkommende sanitære Ulempe, som her har baaret Frugter. — Dernæst mener jeg ogsaa, at det er nødvendigt ikke blot fra det sanitære Standpunkt, at der skal være en Ud- gang til Politikontrol med disse Fruentimmer, men ogsaa fra et almindeligt Gadeordens-Synspunkt, fra det Synspunkt, at der dog skal herke en vis Grad af Anstændighed, saa vidt man nu efter Forholdene kan faa det, paa Gaderne, i offentlige Forlystelseslokaler og andre Steder. Thi det maa ikke glemmes over for det Rasonnement, der er opstillet om den offentlige Prostitutions Ophævelse, at naar man ophæver den, taber man enhver Ret til at udøve Kontrol med Hensyn til disse Kvinders Færd paa Gader og Stræder, offentlige Forlystelseslokaler eller deslige. Saa blive de lige saa fri som enhver anden, saa er ingen berettiget til at foreskrive dem, at de ikke maa komme til visse Tider, paa visse Steder, ikke bevæge sig, hvor de ville, paa befærkede Steder eller tage Plads, hvor som helst de ville, i Teatrene og i andre Forlystelseslokaler o. s. v. Det er derfor ogsaa, naar man ser hen til den Forargelse, som deres Væsen og Virken naturlig fremkalder, ikke uden Betydning, at man har en Udgang til at stoppe denne Virksomhed noget, hvilken Udgang man helt mister, naar man ophæver den — efter min Mening som sagt til Agitationsbrug

saakaldte — lov hjemlede eller autoriserede Prostitution.

Hvad dernæst angaar det næste Stykke i Lovforslaget, som gaar ud paa, at Fruentimmer, der drive Utugt som Næringsvej, ubetinget skal straffes, har jeg for det første derom den Bemærkning at gøre, at det er mig temmelig utydeligt, hvad man egentlig mener dermed. Det kunde jeg heller ikke faa nogen Forklaring af under Forhandlingen i det andet Ting. I Straffeloven staar der, som bekendt: „drive Utugt som Erhverv“, og det Spørgsmaal maatte altsaa ligge nær, naar man forandrer Udtrykket: „drive Utugt som Erhverv“ til: „drive Utugt som Næringsvej“, om det saa er Meningen, at man vil gøre en væsentlig Forandring i Bestemmelsen ved dette forandrede Udtryk, eller om det ikke er Meningen. Man sagde til mig i det andet Ting, at det maatte jeg fortolke, og jeg svarede dertil, at de Herrer, som foreslog Forandringen, vel maatte være nærmest til at sige mig, hvad de mente dermed. Men det har jeg ikke faaet at vide, idet den ærede Ordfører mente, at Udtrykket „Næringsvej“ skulde betyde det samme som Erhverv, der skulde ikke være nogen væsentlig Forskel, men andre Medlemmer af Udvalget mente, at der skulde være en meget betydelig Forskel paa disse Udtryk: „Erhverv“ og „Næringsvej“. Det er, som jeg tillod mig at paapege, en meget uheldig Egenstabs ved en saadan Lov, at man i Stedet for et Udtryk, som staar i den gældende Lov, og som ved Praksis har faaet en vis Fortolning, saa at man ved, hvad det betyder, sætter et andet Udtryk, som kan fremkalde meget store Tvivl. Efter den almindelige Opfattelse vil Indsættelsen af dette Ord „Næringsvej“ betyde, at det saa skal godtgøres, at disse Kvinder udelukkende leve deraf. Men saa kommer Bestemmelsen ikke til at række ret vidt og kommer til at staa i en højst besynderlig Modstrid med den Tendens, som Forslagsstillerne egentlig havde, den, som de selv gik ud fra.

Endelig vil jeg ikke sige andet end, at den sidste Bestemmelse, hvor man vil udvide Rufferistrafpen saa vidt, at den skal ramme enhver, der overhovedet lejer Bolig til en Kvinde, der driver Utugt som Erhverv, viden, at hun gør det, hvorefter vedkommende skal straffes med den meget betydelige Straf af Fængsel, som i Gentagelsestilfælde kan stige til Forbedringshusarbejde, forekommer mig at være en temmelig betænkelig og vidtgaaende Udvidelse af, hvad man hidtil har antaget laa uden for Straffelovens § 182. Det vil komme til at ramme en Mand, som